

Vyvěšeno dne: 8. 10. 2026

Svěšeno dne: 22. 10. 2026

Petra Kopáčková

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **Michal Hladík**, zast. JUDr. Ivou Zlochovou, advokátkou, se sídlem Havlíčkovo náměstí 153/2, Žďár nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2025, č. j. JMK 115201/2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2026, č. j. 56 A 9/2025-118,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Ivě Zlochové, advokátce, se sídlem Havlíčkovo náměstí 153/2, Žďár nad Sázavou, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 10.140 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

[1] Městský úřad Šlapanice (dále jen „městský úřad“) jako správní orgán prvního stupně uznal rozhodnutím ze dne 30. 6. 2025, č. j. SLP-KT/55619-25/VyZ, žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, jehož se dopustil tím, že dne 22. 3. 2024 od 17:44 do 18:00 v prostorách spěšného vlaku ze stanice Brno hlavní nádraží do stanice Náměšť nad Oslavou při průjezdu místa železniční tratě mezi Ostopovicemi a Střelicemi rukou sahal na vlasy a rameno nezletilé, přičemž jí řekl: „*to je ale pěkný copánek*“, a že se mu copánek líbí, čímž úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání. Za uvedené jednání uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 3.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2.500 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím změnil výrok I. rozhodnutí městského úřadu tak, že z textu „*v prostorách spěšného vlaku*“ vypustil slovo „*spěšného*“ a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl označeným rozsudkem. Krajský soud se ztotožnil s posouzením věci správními orgány. Konstatoval, že byl v přestupkovém řízení zjištěn správně skutkový stav, výpovědi poškozené a svědkyně se shodují, zatímco se žalobcova verze v průběhu řízení měnila. Tato skutečnost měla přitom zcela zásadní dopad do hodnocení věrohodnosti jednotlivých výpovědí. Jednání žalobce spočívající v nevhodném a nevyžádaném fyzickém kontaktu s nezletilou dívkou vyhodnotil v souladu s komentářovou literaturou jako nepřijatelné jednání, které je jiným hrubým jednáním úmyslně narušujícím občanské soužití.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu **kasační stížností**. Uvedl, že krajský soud pochybil, pokud posoudil věc pouze na základě výpovědi poškozené a svědecké výpovědi její kamarádky. Ve věci neexistuje přímý důkaz, že byl přestupek spáchán. Uvedené není možné dokázat ani jinou výpovědí nezaujatého svědka. Rozhodnutí o spáchání přestupku není možné založit na svědectví osoby, která je osobou blízkou poškozené.

[5] Poškozená měla uvést, že by stěžovatele nepoznala. Obsah příspěvku na sociální síti Instagram, kterým svědkyně a následně poškozená stěžovatele poznala, nelze považovat za věrohodný. Poškozená ani svědkyně věrohodně neprokázaly, že jely konkrétním vlakovým spojem na základě jízdenky označené průvodčím.

[6] Správní orgán prvního stupně se dopustil pochybení při hodnocení důkazů a naplnění skutkové podstaty daného přestupku. Svědkyně a poškozená mohly být ohledně svých výpovědí dopředu domluvené. V řízení před krajským soudem byly přehlédnuty vady řízení a soud se nevypořádal s důkazy pro férové a spravedlivé hodnocení případu.

[7] Mezi skutečnosti zpochybňující věrohodnost výpovědí je to, že poškozená ani svědkyně v přestupkovém řízení, na rozdíl od výpovědi na Policii ČR, nezmiňují, že měl stěžovatel uvést větu: „Proč uhýbáš?“. Poškozená ani svědkyně neuvedly čas, kdy měl být skutek spáchán, ani popis svědka, který seděl poblíž. Další pochybnosti pak spočívají v chybném uvedení barvy vlasů stěžovatele či chybném označení druhu vlaku. Není jasné, proč ve vlaku nebyla kupé, proč poškozená a svědkyně seděly vedle sebe, nikoliv naproti sobě, ani proč skutek neoznámil nikdo jiný.

[8] Nastalá situace byla nedorozuměním a nebyl během ní nikdo poškozen. Dotyk v dobrém úmyslu je gestem sympatie, není narušením soukromí a nenaplňuje znaky přestupku. Není také možné prokázat, že poškozená byla tímto jednáním otřesena. První oznámení, které bylo Policii ČR učiněno až tři týdny po spáchání skutku, dokresluje, že jde o bezvýznamné okolnosti. Poškozené se nic nestalo a uvedená situace je nesmyslem, kterým by se úřady neměly zabývat.

[9] Žalovaný ve svém **vyjádření** ke kasační stížnosti odkázal na své dřívější vyjádření v řízení před krajským soudem.

[10] Stěžovatel **v celkem šesti doplněních kasační stížnosti** zopakoval argumenty uvedené v kasační stížnosti. Dále uvedl, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť je nesrozumitelný a není dostatečným způsobem přesvědčivě odůvodněn. Krajský soud neodůvodnil, proč zamítl žalobu.

[11] Ve věci nebyly přezkoumány všechny skutečnosti pro zjištění úplného skutkového stavu. Výpovědím stěžovatele nebyla poskytnuta žádná relevance.

pokračování

[12] Pro posouzení, zda byla skutková podstata přestupku naplněna, je třeba, aby jednání narušilo občanské soužití takovou měrou, že překročí rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je proto třeba rozlišovat mezi jednáním hrubým a jinak nevhodným. I kdyby soud dospěl k závěru, že se stěžovatel dopustil výše popsaného jednání, nedosahuje toto jednání takové intenzity, aby mohlo být považováno za přestupek.

[13] Správní orgány a krajský soud mylně hodnotily stěžovatelovo vyjádření „*jemně jsem se dotknul, jemně a citlivě*“ jako přiznání. Jednalo se pouze o obecné vyjádření.

[14] Rozhodování správního orgánu prvního stupně bylo ovlivněno tím, že poškozená i svědkyně při svých výpovědích plakaly a příslušná úřední osoba je jako žena tímto pláčem ovlivněna a lituje je.

[15] Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dále nezákonné, jelikož rozhodnutí vydala osoba, jejíž dříve vydané rozhodnutí bylo v přezkumném řízení zrušeno pro nezákonnost. Vydání rozhodnutí je motivováno obohacením obecního rozpočtu a snahou zneužít pravomoci.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

[19] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[20] Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn.*“

[21] Ani jedné ze dvou námitek nepřezkoumatelnosti nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Napadený rozsudek krajského soudu vadou nesrozumitelnosti netrpí. Z rozsudku je patrné, jak krajský soud rozhodl. Rovněž odůvodnění rozsudku odpovídá jeho výroku. Rozsudek také není

zatížen vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajský soud se podrobně zabýval smyslem žalobní argumentace stěžovatele a náležitě se s ní vypořádal.

[22] Stěžovatel navíc s právními závěry krajského soudu v kasační stížnosti věcně polemizuje, což by v případě jejich nepřezkoumatelnosti nebylo z povahy věci možné. Pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[23] Nejvyšší správní soud dále posuzoval, zda lze skutek tak, jak jej popsaly správní orgány, považovat za přestupek podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích, tedy za jiné hrubé jednání, které úmyslně narušuje občanské soužití. Pro toto posouzení vycházel soud zejména z dosavadní judikatury.

[24] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009-64, lze za hrubé jednání považovat takové jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je proto třeba důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti). Obecně se podle tohoto rozsudku za jiné hrubé jednání, jež narušuje občanské soužití, považuje vyhrožování jinou újmou než újmou na zdraví, pomlouvání a vydírání, pokud se nejedná o trestný čin. Za hrubé jednání se podle judikatury Nejvyššího správního soudu považuje např. vytlačování osoby automobilem (rozsudek ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 221/2016-39), uchopení druhé osoby oběma rukama za klopy bundy v oblasti krku ve snaze si ji přitáhnout k sobě (rozsudek ze dne 20. 7. 2017, č. j. 2 As 29/2017-28), podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2017, č. j. 20 A 17/2016-28, pokud pachatel jako kolemjdoucí úmyslně udeří do střechy auta a způsobí v ní prohlubeň, nebo úder pěstí do obličeje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 73/2018-25). Závěr o hrubém jednání narušujícím občanské soužití zdejší soud aproboval též v případě vulgárních a urážlivých výroků vůči přítomné osobě (usnesení NSS ze dne 17. 10. 2025, č. j. 4 As 125/2025-38). Naopak hrubé jednání nepředstavuje pouze to, že žalobce zavolal na tísňovou linku 158 kvůli podezření, že by jeho bývalá partnerka mohla být pod vlivem alkoholu (rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 68/2020-24).

[25] Krajský soud dále v napadeném rozsudku vyšel z komentářové literatury, ze které vyplývá, že „*občanské soužití jako neurčitý právní pojem můžeme definovat jako určitý soubor ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé. Hrubé jednání můžeme definovat jako jednání, které má schopnost obrozit nebo porušit zájem uvedený v § 7 a současně narušit občanské soužití. To znamená překročit rámec výše uvedených ustálených jednání a pravidel.*“ (JEMELKA Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích, Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, § 7 zákona o některých přestupcích). I s těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[26] Ve světle výše uvedené judikatury a závěrů komentářové literatury nelze jednání stěžovatele hodnotit pouze jako jednání nevhodné nebo narušující pravidla slušnosti a zdvořilosti. Naopak se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu, že jednání, kterým se neznámá dospělá osoba nevyžádaným způsobem na veřejnosti zezadu dotýká nezletilého dítěte, lze zcela jistě považovat za jiné hrubé jednání narušující občanské soužití. Nejvyšší správní soud má za podstatné i to, že se jednalo o nevyžádané dotyky stěžovatele (muže středního věku) vůči

pokračování

poškozené (nezletilé dospívající dívce). Za těchto okolností je zcela pochopitelné, že jednání stěžovatele v poškozené vyvolalo strach. Na tom by nic neměnilo ani to, kdyby soud přijal tvrzení stěžovatele, že se tak mělo stát „v dobrém úmyslu“. Tomu odpovídá i výpověď poškozené ve správním řízení, kdy uvedla, že ji jednání stěžovatele polekalo a že byla v šoku. Jednání stěžovatele jí bylo nepříjemné a bála se o tom někomu říct.

[27] Uvedené jednání tak lze označit za společensky škodlivý protiprávní čin ve smyslu § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a podřadit jej pod skutkovou podstatu přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích.

[28] Lze též uvést, že jednání stěžovatele mělo negativní následky i na samotnou poškozenou a svědkyni, které při výpovědi před správním orgánem prvního stupně plakaly. Pláč při výpovědi poškozené a svědkyně vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako projev emocí, který je zcela přiměřený věku obou osob i situaci, ve které se nacházely. Při svých výpovědích opětovně popisovaly nepříjemnou situaci, kterou prožily a která v nich zanechala negativní vzpomínky. Tím spíše tak nelze přisvědčit bagatelizaci ze strany stěžovatele, že jde o bezvýznamné okolnosti či že se *snad „nic nestalo“* nebo že se jedná o „*nesmysl*“. Pokud jde o jeho námitku, že pláč během výpovědi ovlivnil zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani tu nelze považovat za důvodnou.

[29] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že vyjádření „*jemně jsem se dotknul, jemně a citlivě*“ je pouze obecným vyjádřením. Naopak ze správního spisu vyplývá, že uvedené vyjádření sdělil při dotazování, proč poškozená skutek oznámila. Stěží si lze představit, že by se jednalo o obecné vyjádření. Naopak je zcela zřejmé, že se jedná o vyjádření, kterým se stěžovatel snažil bagatelizovat uvedený skutek.

[30] Další částí námitek stěžovatel brojí proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. K zjišťování skutkového stavu rozšířený senát NSS ve svém usnesení ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18, uvedl: „*Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázkze, kdo se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil.*“

[31] Tuto skupinu námitek považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Správní orgány v posuzované věci nashromáždily dostatečné množství důkazů, aby bylo možné bez rozumných pochybností rozhodnout o vině stěžovatele. Skutečnost, že správní orgány při svém rozhodování neopatřily vlakové jízdenky poškozené a svědkyně označené průvodčím, nebránila správním orgánům, aby rozhodly způsobem uvedeným výše. V této souvislosti je též třeba přihlídnout ke skutečnosti, že poškozená při výpovědi na Policii ČR uvedla, že disponovala čtvrtletní jízdenkou. Označení jízdenky průvodčím by tak v tomto případě nebylo ani možné.

[32] Vada řízení nespočívá ani v tom, že správní orgány nezjistily totožnost cestujícího, který se vyskytoval poblíž místa, kde k přestupku došlo, a že uvedený svědek nebyl vyslechnut. Zmínka o této osobě byla pouze uvedena poškozenou i svědkyní v rámci popisu průběhu skutku. Uvedená osoba nebyla v průběhu správního řízení svědkem a zjištěný skutkový stav, jakož i napadené rozhodnutí obstojí i bez svědectví uvedené osoby.

[33] Další skupina kasačních námitek stěžovatele brojí proti tomu, jak krajský soud a správní orgány posoudily věrohodnost výpovědi poškozené a svědkyně. Krajský soud se podrobně v bodech 22 až 34 napadeného rozsudku s využitím přílehlavé judikatury zabýval posouzením věrohodnosti výpovědi poškozené a svědkyně. Jako zásadní skutečnost pro posouzení věrohodnosti výpovědi vyhodnotil krajský soud to, že výpovědi poškozené a svědkyně se po celou

dobu shodují a jsou konzistentní, zatímco stěžovatelova verze se v průběhu správního řízení měnila. Tomuto posouzení nemá Nejvyšší správní soud co vytknout. K uvedenému Nejvyšší správní soud navíc doplňuje, že ze správního spisu vyplývá, že během ústního jednání před správním orgánem prvního stupně poškozená i svědkyně stěžovatele identifikovaly.

[34] Soud dále nepřisvědčil námitce stěžovatele, že výpovědi poškozené a svědkyně jsou vymyšlené a navzájem domluvené. Soudu není známa žádná skutečnost, pro kterou by svědkyně či poškozená měly motivaci lhát a křivě obviňovat stěžovatele, že skutek spáchal. Věrohodnost výpovědi nesnižuje ani skutečnost, že k oznámení došlo s časovým odstupem několika týdnů. K ohlášení skutku totiž došlo v návaznosti na informace, které se svědkyně a následně poškozená dozvěděly na sociální síti Instagram, na základě kterých si stěžovatele spojily se skutkem, což vyplývá ze správního spisu orgánu prvního stupně.

[35] Namítá-li stěžovatel, že nelze obsah zveřejněný na sociální síti Instagram považovat za věrohodný, nelze tuto námitku považovat za důvodnou. V průběhu ústního jednání stěžovatele nejprve popsaly a poté identifikovaly jako pachatele výše popsaného skutku jak poškozená, tak svědkyně. Naopak záznam zmíněného příspěvku ze sociální sítě součástí správního spisu není, a tak nebyl a ani nemohl být důkazem v této věci.

[36] Pravdivé není ani tvrzení stěžovatele, že nebyl zjištěn čas, kdy byl skutek spáchán. Ze správního spisu vyplývá, že poškozená uvedla již při podání oznámení dne 12. 4. 2024 na Policii ČR, v kolik hodin jela vlakem a mezi jakými stanicemi došlo ke spáchání skutku. Současně též uvedla, jakým způsobem vypadal interiér vlaku a kde a jak seděla se svědkyní. Údaj o času odjezdu pak koresponduje s časem odjezdu uvedeným v jízdním řádu, který je součástí správního spisu. Nejvyšší správní soud v uvedeném případě neshledal žádnou skutečnost, která by činila výpověď poškozené či svědkyně nevěrohodnou.

[37] Výpovědi poškozené a svědkyně, které byly v průběhu času shodné a souvislé, považuje soud za věrohodné a dostatečně prokazující skutkový stav. Na jejich věrohodnosti nic nemění ani to, pokud došlo během výpovědi při ústním jednání o přestupku k menším odchylkám (např. neuvedení věty „Proč ubýbáš?“) oproti podání vysvětlení na Policii ČR.

[38] Ve věci lze podpůrně vyjít z judikatury Nejvyššího soudu, který v usnesení ze dne 27. 7. 2022, č. j. 6 Tdo 586/2022-906 uvedl: „*Je zřejmé, že drobné rozpory mezi jinak zcela konzistentními výpověďmi poškozené, které jsou od sebe časově velmi vzdáleny, je nijak nezpochybňují.*“. V posuzovaném případě činí časový odstup mezi výpověďmi poškozené na Policii ČR a před správním orgánem prvního stupně více než jeden rok, je proto očekávatelné, že její výpověď bude obsahovat drobné odchylky.

[39] Krajský soud se také správně vypořádal s námitkou stěžovatele, že svědkyně uvedla, že má jinou barvu vlasů. Vzhledem k tomu, že námitka byla uplatněna po uplynutí lhůty k uplatnění žalobních bodů, nemohl se jí soud blíže zabývat. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo žalobci oznámeno rozhodnutí. Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Krajský soud je těmito žalobními body zásadně vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Soudní řád správní tedy neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (viz také rozsudky NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, nebo ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007-92). Nejvyšší správní soud se zde ovšem ztotožňuje i s poznámkou krajského soudu, že tato okolnost není podstatná, neboť barvu vlasů lze případně poměrně snadno i změnit.

pokračování

[40] Není pravdou, že by vyjádřením stěžovatele nebyla v řízení před správními orgány poskytnuta žádná relevance. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel v průběhu správního řízení činil četná podání a během ústního jednání se vyjadřoval a kladl poškozené a svědkyni otázky. Na základě obsahu správního spisu soud učinil závěr, že správní orgány náležitě zjistily skutkový stav, podrobně se zabývaly námitkami stěžovatele a s těmito námitkami se náležitě vypořádaly.

[41] Vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí nemá ani ta skutečnost, že předchozí rozhodnutí (příkaz) správního orgánu prvního stupně bylo zrušeno ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 4. 2025, č. j. JMK 48467/2025, neboť před vydáním příkazu nebyl náležitě zjištěn skutkový stav. Je notorií, že ve správním právu může docházet k postupu, kdy je dříve vydané rozhodnutí nadřízeným správním orgánem zrušeno a následně je vydáno rozhodnutí nové. Nejvyššímu správnímu soudu však není zřejmé, z jakého důvodu by zrušení dřívějšího rozhodnutí mělo znamenat nezákonnost rozhodnutí nového, byť vydaného totožnou oprávněnou úřední osobou. V pokračování řízení před správním orgánem prvního stupně po zrušení příkazu byly předchozí nedostatky odstraněny tím, že v rámci ústního jednání byly vyslechnuty poškozená i svědkyně a na základě provedených důkazů správní orgán prvního stupně opět rozhodl. Nejvyšší správní soud tak neshledal důvodnou námitku stěžovatele, že by správní řízení bylo zatíženo blíže neurčenými vadami.

[42] Stěžovatel nemá pravdu ani v případě námitky, že rozhodnutí bylo vydáno za účelem zneužití pravomoci správního orgánu. Nejvyšší správní soud neshledal znaky libovůle v napadeném rozhodnutí žalovaného ani v rozhodnutí krajského soudu, tato rozhodnutí byla vydána v mezích právního řádu. Důvodná není ani námitka, že bylo rozhodnutí vydáno za účelem obohacení obecního rozpočtu, který je příjemcem pokut za přestupky podle zákona o některých přestupcích, které obecní úřad projednává. Žádná skutečnost ze správního spisu nepotvrzuje důvodnost této námitky. Proti ní hovoří též skutečnost, že stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 3.500 Kč, ačkoliv horní hranice správního trestu pokuty, který lze dle zákona o některých přestupcích za daný přestupek uložit, činí 20.000 Kč (srov. § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích). Pokud by tedy správní orgán prvního stupně skutečně byl motivován především snahou o obohacení obecního rozpočtu, jistě by se snažil uložit co nejvyšší pokutu, nikoliv pokutu ve spíše symbolické výši.

[43] Stěžovatel také namítal možné ovlivnění rozhodování správního orgánu prvního stupně v důsledku toho, že oprávněnou úřední osobou v tomto řízení byla žena. Soud uvádí, že § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení o kasační stížnosti koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, kterým byly v řízení o žalobách předestřeny. Teprve poté může zákonnost jejich posouzení, pokud se zároveň promítly i do námitek kasačních, přezkoumat Nejvyšší správní soud. V posuzované věci ale stěžovatel námitku tohoto obsahu v řízení o žalobě vůbec neuplatnil a učinil tak poprvé až v kasační stížnosti. Tato námitka proto nyní není přípustná. Ze stejného důvodu je také nepřijatelná námitka stěžovatele, že svědkyně a poškozená nesprávně označily druh vlaku, kterým jely. Ani touto námitkou se tedy Nejvyšší správní soud nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem přípustně uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[45] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak,

že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[46] Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2026, č. j. 4 As 95/2026-64, ustanovena zástupkyní JUDr. Iva Zlochová, advokátka. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatelova zástupkyně učinila v tomto řízení dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměna činí 2 x 4 620 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu]. Zástupkyně má rovněž právo na náhradu hotových výdajů v paušální částce 2 x 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkově tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti činí 10 140 Kč. Stěžovatelova zástupkyně není registrována jako plátce daně z přidané hodnoty, odměna se proto o tuto daň nezvyšuje. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl zcela osvobozen od soudních poplatků, nese náklady jeho zastoupení stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2026

L. S.

Mgr. Aleš Roztočil v. r.
předseda senátu